

Esad Kurtović – Almir Peco, „Izvori za historiju srednjovjekovne Bosne: (Ispisi iz knjiga notarijata Državnog arhiva u Dubrovniku 1370-1529)“, Univerzitet u Sarajevu – Institut za historiju, Bošnjački institut – Fondacija Adila Zulfikarpašića – Historijski arhiv Sarajevo

Pisana građa za historiju srednjovjekovne Bosne se nalazi izvan Bosne i Hercegovine, a ponajviše u Državnom arhivu u Dubrovniku. Navedena pisana građa je pisana iz dubrovačke vizure, te je od najvećeg značaja za historiju Dubrovnika. Međutim, kako Bosna i Hercegovina ne posjeduje značajniju građu o periodu srednjeg vijeka, odgovori na određena pitanja se moraju tražiti unutar pisane građe u Dubrovniku, te drugim gradovima i državama koji baštine izvore o historiji srednjovjekovne Bosne. S tim u vezi, Izvori za historiju srednjovjekovne Bosne za period od 1370. do 1529. godine, priređeni od strane dr. Esada Kurtovića i Almira Pece, MA, predstavljaju nesvakidašnji doprinos u izučavanju i rasvjetljavanju historije srednjovjekovne Bosne.

Unutar trotomnog izdanja Izvora za historiju srednjovjekovne Bosne, obuhvaćen je period od skoro 160 godina, sadržanih u 90 svezaka (od IX do C sveska), a obuhvata preko 2000 državno-pravnih i privatnih ugovora, uglavnom između Dubrovnika i njegovog zaleđa. Kada je u pitanju tip građe, uglavnom je riječ o latinskoj građi, a nešto manje o talijanskoj. Također, unutar ovog izdanja izvora se mogu pronaći informacije iz političke, društvene, privredne i ekonomske historije. Na osnovu objavljenih izvora se mogu pratiti dubrovačko-bosanski odnosi kroz srednji vijek, iako izvori mahom prikazuju dubrovačko viđenje. Zbog nedostatka izvorne građe, za sagledavanje stanja stvari unutar srednjovjekovne Bosne koje se ogledaju kroz različite segmente društveno-političke historiju, dubrovački izvori su od nemjerljive važnosti. Stoga, istraživanje i objavljivanje ispisa građe iz Državnog arhiva u Dubrovniku predstavlja prostor za djelovanje naučnika i naučnih institucija u oblasti srednjega vijeka, ali i osmanskog perioda budući da objavljena građa seže gotovo do druge polovine 16. stoljeća.

Amina Abaspahić